

w państwie jego siedziby. Jeżeli chodzi o możliwość przyszłych ulg, prawo Zjednoczonego Królestwa czyni praktycznie niemożliwym udowodnienie spełnienia tego warunku, ponieważ możliwość ta jest określana „as at the time immediately after the end” (jako w czasie bezpośrednio po końcu) roku, w którym strata powstała. Warunek ten z powodów praktycznych nie jest możliwy do spełnienia. Okazuje się, że prawo zakazuje jakichkolwiek ulg z tytułu strat spółek zależnych niebędących rezydentami sprzecznie ze swobodą przedsiębiorczości w świetle wykładni dokonanej w wyroku w sprawie C-446/03 Marks & Spencer.

Po drugie, nowe zasady dotyczące ulg dla grup z tytułu zagranicznych strat mają zastosowanie jedynie do strat poniesionych po dniu 1 kwietnia 2006 r., to jest po dacie wejścia w życie owych przepisów. Owo ograniczenie czasowe (to znaczy wyłączenie ulg na podstawie przepisów dla strat poniesionych przed tą datą) jest sprzeczne ze swobodą przedsiębiorczości.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2013 r. w sprawie T-262/00, La Vigile San Marco SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA

(Sprawa C-174/13 P)

(2013/C 207/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Republika Włoska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w sprawie T-262/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” po pierwsze w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie

stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na przedsiębiorstwach otrzymujących pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

Odwołanie wniesione w dniu 9 kwietnia 2013 r. przez Marka Marszałkowskiego od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 4 lutego 2013 r. w sprawie T-159/11, Marszałkowski przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe, wzory i modele) — Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

(Sprawa C-177/13 P)

(2013/C 207/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Marek Marszałkowski (Przedstawiciel: C. Sadkowski, radca prawny)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Mar-Ko Fleischwaren GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 11 stycznia 2011 r. (sprawa R 760/2011-4) i nakazanie OHIM dokonania rejestracji zgłoszonego w imieniu wnoszącego odwołanie znaku Marko Walichnowy w zakresie dotyczącym towarów wymienionych w odwołaniu oraz obciążenie drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji;

- ewentualnie, uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez ten Sąd, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 oraz art. 48 § 2 regulaminu Sądu.

W odniesieniu do naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 strona skarżąca podnosi, że Sąd

- naruszył prawo nie rozważając w sposób właściwy kwestii czy towary objęte wnioskiem o rejestrację spornych znaków towarowych są do siebie podobne;
- naruszył prawo przez błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) stwierdzając, że istnieje podobieństwo między spornymi znakami;
- naruszył prawo stwierdzając, że słowo MARKO stanowi element dominujący znaku towarowego „Walichnowy Marko”;
- naruszył prawo nie określając właściwego kręgu odbiorców, co do którego istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd i wskazując, że takie prawdopodobieństwo istnieje w odczuciu przeciętnego polskiego konsumenta;
- naruszył prawo nie uwzględniając renomy znaku towarowego „Walichnowy Marko” oraz faktu korzystania przez niego z pierwszeństwa na terytorium Polski począwszy od 1995 r.;
- naruszył prawo nie uwzględniając stopnia uwagi przeciętnego konsumenta towarów oznaczanych spornymi znakami towarowymi oraz tego czy mogłoby to zmniejszyć zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

W odniesieniu do naruszenia art. 48 § 2 regulaminu Sądu strona skarżąca podnosi, że w pkt. 26 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie przyjął, że strona skarżąca dopiero na rozprawie sprecyzowała, że zgłoszony znak towarowy jest zarejestrowany w Polsce od 1995 r.

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-272/00 Barbini i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 12 kwietnia 2013 r. przez Vetrai 28 srl, dawniej Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl i in.

(Sprawa C-180/13 P)

(2013/C 207/07)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vetrai 28 srl, dawniej Barovier & Toso Vetrerie Artistiche Riunite srl i in. (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druża strona postępowania: Alfredo Barbini srl i in., Republika Włoska, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. wydanego w sprawie T-272/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”, po pierwsze, w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie, w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią dla beneficjentów pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie,